

en Bestemmelse om Bartpenge, som dog fra Fortiden er kjendt og udført paa en bestemt Maade, og som kunde normeres, uden at det i mindste Maade havde Indflydelse paa de almindelige Regler for de Bartpenges Givelse og for Bartpenges Dphør, som senere kunde blive fastsatte, navnlig for Militaire. Jeg indseer slet ikke, at der kan være Noget til Hinder for, at man udtrykkeligt udtaler sig om, hvorledes der bør forholdes med Hensyn til den Embedsmand, hvis Embede inddrages. Der er virkelig, som der er ytret, en betydelig Forskjel imellem, at Embedet gaaer fra en Mand og at han gaaer fra Embedet. Jeg troer derfor, at, naar der spørges om, hvad der er det Usælsigste og Hensigtsmæssigste, saa er det det, at man ikke aldeles viser ud af denne Lov nogen Bestemmelse om Bartpenge, men at man lader det forblive ved den Hovedgrundsaetning, som i 5te Stykke af Udkastets § 3 er udtalt. Dog vil jeg ogsaa med Hensyn til denne Paragraph, som jeg tillod mig at antyde, anvende Consequentsen af den tidligere Afstemning, hvad Bartpengenes Størrelse angaaer. Ved Udkastet var der foreslaaet, at der skulde tilkomme den Embedsmand, hvis Embede inddrages, idetmindste $\frac{2}{3}$ af hans Embedsindtægt; da nu de $\frac{2}{3}$ er det Høieste, som nogenstunde gives i Pension, saa forekommer det mig ogsaa klart, at Ordet „idetmindste“ maa udelades. Naar der da er Spørgsmaal om at vælge mellem de to Forslag, der ere stillede under Nr. 28 og 29, saa kan jeg ikke nægte, at ogsaa jeg maa udtale mig for det under Nr. 29. Det indskrænker sig blot til at bestemme Bartpengenes Størrelse i det Hele taget — dog maatte dermed ogsaa ske den Forandring, at der istedetfor idetmindste $\frac{2}{3}$ sættes blot $\frac{1}{3}$ — og dernæst giver Forslaget saa at sige en Definition paa, hvad Bartpenge er, idet der siges, at „Kraav paa Bartpenge har kun den, hvis Embede inddrages“. Det forekommer mig, at dette Forslag er hensigtsmæssigere end det, der er stillet under Nr. 28, og hvorefter der skal kunne gives de fulde Indtægter i Bartpenge. Dette kan jeg ikke finde rigtigt, efterat der i Pensionsloven er fastsat, at der ikke i noget Tilfælde skal gives den fulde Embedsindtægt i Pension. Den an-

den Bestemmelse, som findes i Forslaget under Nr. 29, at Bartpenge i det Høieste skal kunne gives paa 5 Aar, har vistnok ogsaa grumme meget for sig; men jeg troer, at denne Bestemmelse vil paa en hensigtsmæssigere Maade komme til Thingets Afgjørelse, naar man kommer til at afstemme over det Forslag, som af den samme ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) er stillet under Nr. 40 paa Endringsforslagslisten til § 9. Der er nemlig foreslaaet, at der efter Udkastets Ord det „65de Aar“ skal indskydes „eller i 5 Aar uafbrudt har staaet paa Bartpenge“. Jeg troer, naar dette sidstnævnte Forslag i Forbindelse med Forslaget under Nr. 29 bliver antaget, saa har man, hvad man for Dieblicket maa ønske med Hensyn til Bartpenge, og der er derved aldeles ikke foregrebet de Bestemmelser, som senere maatte kunne gives, navnlig om Militaires Bartpenge.

Schack: Der er, mine Herrer! som mig synes, dog den Forskjel mellem den Skade, som træffer militaire Embedsmænd i Krigen, og den Skade, der ellers kan træffe Embedsmænd i Udførelsen af deres Forretninger, at man med Hensyn til de Første kan begrænse Forholdet aldeles noagtigt, hvorimod alle Parter med Hensyn til det Sidste indrømme, at der vel kan være endeel Tilfælde, hvor Sagen er utvivlsom, men at der ogsaa ere mange, hvor den vil være tvivlsom; derfor kan det være hensigtsmæssigere og rigtigere, at optage en Regel om Militaire i Felten, end en Regel for Alle, som komme til Skade i Udførelsen af deres Forretninger. Jeg benytter iøvrigt Leiligheden til at sige, at der, saavidt jeg veed, ikke er nogen virkelig Strid mellem de ærede Forslagsstillere, som ville, at denne Paragraph skulde gaae ud, og mig, og at de forsaavidt ikke kunde have noget imod at tiltræde mit subsidiaire Forslag. — Jeg skal med Hensyn til Sagen sely, foruden hvad den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) har anført, endvidere bemærke, at Forholdet dog ikke er ganske saadant, som den ærede Ordfører syntes at antage; navnlig maa jeg henselede Dpmærksomheden paa, at de højere gagerede Officerer ville tabe ikke Lidet i deres Embedsindtægter idet de gaae af, da en stor Deel